

Bambusz

Bambuszt nevelek
nyáron neveztük el, egyik este
a gyerek találta ki
előbb volt a név, utána jött a nyúl
lógófülű, oroszlánfejű

néha megnyírtam
a piros nyelű konyhai ollóval
hagyta
megbetegedett
egy almacsutkától

túltenyésztett, nem ehetett volna
adtam neki, jót akartam
nem lett jó
hasmenés, orvos, infúzió
egy régi pólómba csavartuk

csak az orra lógott ki, úgy vittük
minden nap, a kocsiiban nem mozdult
azt hittem meg fog halni
elsírtam magam
a piros lámpánál

mikor másik városba költöztünk
elajándékoztam, el kellett
egy parkolóban adtam át
a ketrecet egy Nissan Juke-ba
tuszoltuk bele

bambuszt nevelek a fürdőszoba
sarkában, ikeás, a váza is onnan van
a zuhanykabin falára vizet spriccelek
mintha ázna a bambusz, olyan, új hajtásokat
hozott
nem kell nevelni, nő magától.

Ami maradt

Mond valamit, mindig ezt csinálja
mindig mond valamit, beszéddel
szeret fájdalmat okozni, eltalálja
a gyomrom, összezsugorodik, zsugorgyomor

a bántás pióca, vagy az algaevő hal szája
sok lába van, talán polip, alvadtvér színű
nyakamtól a combomig rám cuppan
mint egy hátizsák, lóg rajtam

nem vért szív, örömmel táplálkozik
az enyémmel, csámcsogva issza ki belőlem
elveszi, undorodom, magamtól is
fogyok el, folyok át valaki másba

jóllakott, most Jabbára hasonlít
a Csillagok háborújából, elereszt
megtörli a száját a lábával
elpusztította a boldogságközpontot

lecsúszik rólam, a földön szétterül
a gazdatest kiszervedett
ami maradt, annak
nem érdemes lenni.

Györfi Viktória: 1975-ben született Budapesten.
Élt Londonban, a Közel-Keleten és Máltán. Eddig
az *Élet és Irodalom*ban publikált. Lírát és prózát is ír.